

ด้วยแรงรักและห่วงใยจากดวงวิญญาณคุณแม่

พันเอก สรรเพชร พาณิช

R13013

เนื่องด้วยแรงรักและห่วงใยจากดวงวิญญาณของคุณแม่นี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ในครอบครัวของกระผม กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๒๑-๒๗ ธ.ค. ๔๑ ที่ผ่านมา คุณแม่ทองย้อย อารุณี อายุ ๘๕ ปี ซึ่งเป็นมารดาของ ดร.วลัย พาณิช ภริยาของกระผม (เป็นอาจารย์ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) ได้เกิดป่วยอย่างกะทันหันโดยมิได้คาดคิดมาก่อน ในเช้าของวันที่ ๒๑ ธ.ค. ๔๑ เด็กที่รับใช้ในบ้านชื่อ เตี้ย ได้ไปดูที่ห้องคุณแม่ทองย้อย ว่าทำไมวันนี้ไม่ลุกเข้าห้องน้ำตามที่เคยทำเป็นประจำทุกวัน (เวลาประมาณ ๐๕.๓๐ น.) ก็พบว่าคุณยายนอนห้อยเท้าลงจากเตียงนอนและลุกไม่ขึ้น จึงได้บอกกับอาจารย์วลัยว่า คุณยายคงจะไม่ไหวแล้ว กระผมและอาจารย์วลัยก็ลงไปดูพิจารณาแล้วเห็นว่าคงจะเป็นอาการทางสมองแน่นอน เพราะประสาทสั่งการที่สมองเกิดผิดปกติไม่ทำงาน กระผมจึงได้โทรศัพท์ติดต่อขอคำแนะนำจาก พ.อ.นพ. กฤษฏา ดวงอุไร ว่าอาการของคุณแม่นี้น่าเป็นห่วงไม่สามารถลุกขึ้นได้ ขอให้ช่วยประสานกับแพทย์ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าให้ด้วย วันพรุ่งนี้จะพาคุณแม่มาพบกับแพทย์ กระผมจึงบอกให้อาจารย์วลัยแจ้งให้น้องชาย (นายศักดา อารุณี) ทราบในวันที่ ๒๑ ธ.ค. ๔๑

ดังนั้นเช้าของวันอังคารที่ ๒๒ ธ.ค. ๔๑ กระผม ภริยา และน้องชายจึงได้นำตัวคุณแม่ไปรักษาที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า แพทย์ได้ตรวจและวินิจฉัยฟิล์มจากเอ็กซเรย์ จึงทราบว่าน่าจะเป็นอาการทางสมองแน่ ต้องทำ MRI แต่เครื่องที่จะทำให้เกิดเสียทำงานไม่ได้ต้องรอไปก่อน จึงต้องนำตัวคุณแม่กลับไปพักรักษาตัวอยู่ที่บ้านก่อน และเอายาที่แพทย์สั่งมาให้รับประทาน แต่แล้วอาการคุณแม่กลับทรุดตัวเร็วกว่าเดิมน่าเป็นห่วงมาก

ในวันพุธที่ ๒๓ ธ.ค. ๔๑ เวลา ๑๘.๐๐ น. กระผมและน้องชายจึงต้องนำคุณแม่ไปตรวจเช็คด่วนที่ห้องฉุกเฉินที่ตึกคุณหญิงประภาศรี โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า เนื่องจากมีอาการไข้และหนาวสั่นไปทั้งตัว จึงให้รับประทานยาก่อนไปโรงพยาบาล พอไปถึงโรงพยาบาลอาการไข้ของคุณแม่เกิดหายเป็นปกติ นายแพทย์เวรที่เข้าเวรที่ตึกคุณหญิงประภาศรีในขณะนั้นก็ได้ตรวจเช็คร่างกาย พบว่า ปกติไม่เป็นไร จึงให้กลับบ้านและเดินทางกลับในเวลา ๒๒.๐๐ น. โดยรถยนต์ของกระผมและมีเด็กรับใช้ชื่อเตี้ยนั่งไปด้วย ในระหว่างเดินทางกลับบ้านคุณแม่ทองย้อยได้พูดคุยกับกระผม ดู ๆ แล้วไม่เป็นอะไร คุณแม่ยังได้

สอบถามเส้นทางกลับบ้านว่า กลับเส้นทางนี้ทุกวันหรือ กระทบก็ตอบไปว่าไม่กลับ เพราะทางนี้โดยปกติรถติดเป็นประจำ กระทบใช้ทางอื่น เมื่อถึงบ้านแล้วอาการไข้กลับมาเป็นอีกทางลูก ๆ ใต้ให้ยาแก้ไข้รับประทานก็ไม่สามารถจะทำให้ไข้ลดลงได้ อาจารย์วัลย์และน้องชายได้พยาบาลจนสุดกำลัง เอาผ้าชุบน้ำอุ่นมาเช็ดตัวคุณแม่เพื่อให้ไข้ลด และยังไม่นอนเฝ้ากันทั้งกลางวันและกลางคืน แต่อาการคุณแม่ก็ทรุดลงเรื่อย ๆ จนในที่สุดได้นำตัวคุณแม่เข้าไปตรวจ MRI ที่โรงพยาบาลในวันศุกร์ที่ ๒๕ ธ.ค. ๔๑ ตั้งแต่เช้า ๐๗.๐๐ น. และได้เจาะเลือดก่อนเข้าไปตรวจ MRI คุณแม่ยังสติดี ระหว่างที่รอทำ MRI อยู่ที่หน้าห้อง MRI ได้ดีก็สมเด็จย่านั้น คุณแม่เอาเจียนอาหารที่รับประทานเข้าไปออกหมด มีใบหน้าที่ยืดโรยหมดแรงหน้าซีดขาวไม่มีสีเลือด กระทบต้องให้น้องชายเฝ้าอยู่และกระทบไปซื้อน้ำมาให้บ้วนปาก เป็นจังหวะพอดีได้มีโอกาสพบกับ พ.อ. นพ. กฤษฎา ดวงอุไร ในบริเวณนั้น ก็ได้เห็นอาการคุณแม่อย่างชัดเจนว่า ต้องเป็นอาการทางสมองแน่นอน พ.อ. นพ. กฤษฎาฯ บอกว่าวันนี้จะพยายามหาห้องให้ แต่เนื่องจาก พ.อ. นพ. กฤษฎาฯ ดิตรราชการสอนหนังสือที่โรงพยาบาลรามาริบัติ จึงติดต่อกันไม่ได้ กระทบจึงต้องมอบให้น้องชายภริยานำคุณแม่กลับบ้าน ตอนเวลา ๐๙.๓๐ น. และในเย็นวันนี้เองก็เกิดอาการอย่างเดิมอีก คือ เป็นไข้ กินอาหารไม่ได้ ต้องให้น้ำนมทางหลอด สภาพโดยทั่วไปแย่มาก

รุ่งเช้าวันเสาร์ที่ ๒๖ ธ.ค. ๔๑ ตลอดทั้งวันมีอาการที่เกิดมากขึ้น คือ มีอาการไข้สูงไม่ลดลง เริ่มกินอาหารไม่ได้แล้ว กระทบกับอาจารย์วัลย์ และน้องชายจึงตัดสินใจนำตัวคุณแม่ส่งโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าอีก ออกจากบ้านในเวลา ๑๘.๐๐ น. ถึงโรงพยาบาลในเวลา ๑๙.๐๐ น. ในขณะที่นั่งรถมาคุณแม่ยังมีสติอยู่ได้สวดมนต์ตลอดเวลา จนมาถึงโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า คุณแม่มีอาการหนาวสั่นต้องนอนรถเข็นพาไปเอ็กซเรย์ที่ห้องฉุกเฉิน อาจารย์วัลย์และน้องชายอยู่ใกล้ ๆ คอยดูอาการอยู่ข้าง ๆ เติงนอนที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า คุณแม่มีอาการหนาวสั่นตลอดเมื่อแพทย์ได้ให้น้ำเกลือ ต่อมาก็เริ่มไม่รู้สึกรู้สีกตัวมีอาการซ็อค ต้องคอยดูอาการคุณแม่ที่โรงพยาบาลถึง ๐๑.๐๐ น. และได้ห้องพักรักษาหมายเลข ๖๒๔ ดีก็สมเด็จย่า โดยมอบให้น้องชายนอนเฝ้าเป็นเพื่อนคุณแม่ เข้าเวลา ๐๘.๐๐ น. อาจารย์วัลย์ก็มาผลัดเปลี่ยนเฝ้าพยาบาลคุณแม่ ครั้นถึง ๐๙.๐๐ น. นายแพทย์เวรและคณะได้มาตรวจอาการ พบว่าคุณแม่ทองย้อยได้เสียชีวิตแล้ว เพราะหัวใจหยุดเต้นและความดันไม่ขึ้น ลดลงถึงศูนย์ กระทบและอาจารย์วัลย์ได้นั่งเฝ้าอยู่ที่ห้อง ๖๒๔ อยู่นานเพื่อวางแผนจัดงานศพ เห็นว่าควรรดน้ำศพในวันจันทร์ที่ ๒๘ ธ.ค. ๔๑ เวลา ๑๕.๐๐ น. และเริ่มสวดพระอภิธรรมศพที่วัดโสมนัสสวรวิหาร กระทบจึงเริ่มติดต่อบุคลากร วัดโสมนัส เขตป้อมปราบ กทม. ได้ศาลา ๓ ต่อมาก็เริ่มโทรศัพท์แจ้งให้ญาติรับทราบ และกลับขึ้นมาที่ห้องพักรักษาหมายเลข ๖๒๔ อีกครั้ง ก็ชวนอาจารย์วัลย์

ออกไปหาเรือนอกห้อง ไปนั่งที่โซฟาหน้าลิฟท์ชั้น ๖ ก็พบว่ามิกลีนโซยมาผ่านตรงหน้าของ
กระผมและอาจารย์วัลย์ และมีกลิ่นอับ ๆ อย่างไม่บอกไม่ถูก กระผมมีสติทราบได้ทันทีว่าเป็น
ดวงวิญญาณของคุณแม่ทองย้อยแน่นอน กระผมจึงได้กล่าวออกมาว่า กระผมจะรักอาจารย์
วัลย์และจะดูแลอาจารย์วัลย์ให้ดีเท่ากับที่คุณแม่ที่เลี้ยงดูอาจารย์วัลย์มา และจะดูแลลูก ๆ
ของกระผมให้มีการศึกษาที่สูงและเป็นฝั่งเป็นฝาในอนาคต ขอให้ดวงวิญญาณของคุณแม่
อย่าได้เป็นห่วงเลย พอพูดเสร็จปรากฏว่ากลิ่นที่อับ ๆ ที่อยู่ข้างหน้าก็หายไป แสดงว่าคุณแม่
รับรู้แล้ว และกระผมก็ได้บอกให้ต้อ (นายศักดิ์ อารุณี) รีบไปเอาเสื้อผ้ามาให้คุณแม่ ด้วยแรง
อะไรไม่ทราบมาดลใจให้กระผมดำเนินการเกี่ยวกับการแจ้งการตาย จำหน่ายชื่อจาก
โรงพยาบาลและสำนักงานเขตราชเทวีตลอดจนจงศาลา จัดการเพื่อบำเพ็ญกุศลที่วัดโสมนัส
วรวิหาร ได้เสร็จเรียบร้อยภายในวันเดียวกัน

อนึ่ง ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์การจากไปของคุณแม่ทองย้อยนั้น กระผมได้ฝันเห็นเป็น
ภาพนิมิตขึ้น เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๑ เวลา ๐๓.๐๐ น. ว่าคุณหน้าจลองรัฐ อิศรางกูร ณ
อยุธยา ที่เสียชีวิตแล้ว ได้นั่งรถมาพร้อมกับญาติผู้ใหญ่ฝ่ายมารดาของกระผม และมีผู้ติดตาม
อีก ๒ คน ล้วนเป็นญาติผู้ใหญ่ทางมารดาของกระผม มาพูดคุยกับคุณแม่ทองย้อย เพียงท่าน
เดียวที่นั่งอยู่ที่หน้าบ้าน ในความฝัน (บ้านในความฝันมีต้นไม้สารอยู่หน้าบ้าน) เมื่อพูดคุย
จบคุณหน้าจลองรัฐ อิศรางกูร ณ อยุธยา ก็เดินหนีแล้วขึ้นรถกลับโดยไม่พูดกับใคร ๆ และใน
ขณะนั้นก็มีคุณพ่อฉันท์ อารุณี ที่เสียชีวิตไป ๔ ปีที่แล้ว ยืนอยู่ที่ต้นสาระแอบดูคุณแม่
ทองย้อย กระผมจึงถามว่า ทำไมไม่ไปหาคุณแม่ทองย้อย โกรธกันก่อนที่จะเสียชีวิตหรือ คุณ
พ่อฉันท์ ท่านพยักหน้ารับ จากวันนั้นก็เป็นเวลา ๙ เดือน จนถึงวันที่คุณแม่ทองย้อยเสียชีวิต
เมื่อตื่นขึ้นมากระผมก็มาเล่าให้คุณแม่ทองย้อยฟัง ท่านก็นิ่งหัวเราะ คล้าย ๆ จะไม่เชื่อเรื่อง
ความฝันของกระผม การที่กระผมจะรู้เรื่องเทพนิมิตต่าง ๆ นี้มาตลอดหลาย ๆ เรื่องก็
เพราะว่า กระผมได้ปฏิบัติธรรม คือ การสวดมนต์ไหว้พระ การถือศีล ๕ การทำบุญทำทาน
การทำบุญชนิดต่าง ๆ เช่น ทำบุญการบวชพระชาวเขา การสร้างศาลาพักศพ การร่วมสร้าง
พระอุโบสถ การสร้างศาลาการเปรียญ การทำบุญตักบาตร การทำบุญ การบำเพ็ญในสิ่งที่ดี
งามนี้ กระผมได้ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของลุนจรัญ วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ยิ่งการสวดมนต์ไหว้
พระนั้น ได้กระทำและปฏิบัติตั้งแต่ปี ๒๕๐๙ เพราะคุณพ่อกระผมคือ พล.ต. วสันต์ พานิช
อดีตท่านเคยรับราชการที่ศูนย์การทหารปืนใหญ่ จ.ลพบุรี ได้พากระผมไปฝากกับพระเดช
พระคุณหลวงลุนจรัญ เมื่อครั้งกำลังสร้างอุโบสถ และเคยมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน สิ่งต่าง
ๆ ที่ดี ๆ ในการปฏิบัติตัว กระผมได้จดจำไว้และนำมาปฏิบัติในชีวิตของกระผมตลอดมา ทำให้เกิดภาพนิมิตบอกเหตุการณ์ล่วงหน้า

หลังจากเสร็จงานพระราชทานเพลิงศพคุณแม่ทองย้อย เมื่อวันที่ อาทิตย์ที่ ๓ ม.ค. ๔๒ รุ่งขึ้นวันจันทร์ ๔ ม.ค. ๔๒ อาจารย์วัลย์และน้องชายก็ต้องไปลอยอังคารคุณแม่ทองย้อยกันสองคน ส่วนกระผมไม่อาจจะไปร่วมได้ด้วยสาเหตุมีการเปลี่ยนแปลงลอยอังคารจากเดิมจะทำในจังหวัดปทุมธานี แต่กลับมาเปลี่ยนเป็นจังหวัดชลบุรี กระผมไม่สามารถราชการได้ทัน เนื่องจากผมมีหน้าที่รับผิดชอบต่อจากผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน สำนักบริหารทรัพยากร สำนักงานปลัดบัญชาทหาร และผู้อำนวยการกองฯ ได้ลาพักร้อนไม่อยู่ด้วย กระผมจำเป็นต้องรักษาการแทน เป็นไปตามคำสั่งที่กำหนดไว้ จึงเป็นภาระอาจารย์วัลย์และน้องชาย ซึ่งมีญาติและเพื่อนของน้องชายร่วมเดินทางไปด้วย ส่วนกระผมก็ได้อธิษฐานขอให้ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยไปสู่สุคติ

นับตั้งแต่วันที่ ๔ ม.ค. ๔๒ เป็นต้นมาจนถึงวันที่ ๒๒ ม.ค. ๔๒ กระผมได้กลืนตัวคุณแม่ตลอดเวลา อบอุ่นส่งกลิ่นขึ้นมาข้างบนห้องนอนของกระผมตลอดทุกวัน จากบริเวณห้องนอนของท่านที่ใกล้กับห้องน้ำชั้นล่าง สิ่งเหล่านี้ทำให้ผมมีความสงสัยยิ่งนัก จนในที่สุดกระผมได้มีโอกาสได้พบกับลูกศิษย์ของอาจารย์วัลย์ที่เป็นอิสลาม คือ อาจารย์ เชาวลิต สุไลมานดี เป็นนิสิตปริญญาโท คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์ เชาวลิต สุไลมานดี สอนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนบางประกอกพิทยาคม ถนนสุขสวัสดิ์ กทม. เป็นผู้สามารถติดต่อดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยได้ และทราบว่าคุณแม่ห่วงใยรักใคร่อาจารย์วัลย์ผู้เป็นลูกสาวมาก และห่วงใยหลาน ๆ ๒ คน ได้แก่เด็กหญิง เพ็ญจันทร์ พานิช (รุ่ง) และ ด.ช. โกศล พานิช (นท) มากเช่นกัน และได้บอกว่าอาจารย์วัลย์จะไม่สบายและจะมีปากเสียงกับกระผมเกี่ยวกับบุตรชาย คือ ด.ช. โกศล จะไปทำให้เพื่อนต้องบาดเจ็บถึงกับเลือดตกยางออกทีเดียว กระผมบอกผ่านอาจารย์เชาวลิตไปว่าคุณแม่ไม่ต้องห่วง ซึ่งคุณแม่ได้เข้าใจเจตนาของกระผม และคุณแม่ได้บอกผ่านมาทางอาจารย์เชาวลิตฯ ให้ทราบว่าจะไปจากบ้านเลขที่ ๒๙๖/๑ ซอยวิภาวดี ๔๒ เพื่อไปอยู่ในโลกแห่งวิญญาณในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๕ ตรงกับวันพุธที่ ๓๑ มี.ค. ๔๒ เวลา ๐๖.๐๐ น. กระผมและอาจารย์วัลย์จะทำบุญบ้านดังกล่าวในวันอาทิตย์ที่ ๒๘ มี.ค. ๔๒ เวลา ๐๗.๐๐ น. เพื่ออุทิศผลบุญให้กับเทวดา เจ้าที่เจ้าทาง แม่ นางไม้และดวงวิญญาณที่อยู่รอบ ๆ บ้านให้ได้รับส่วนกุศลนี้ด้วย จึงให้อาจารย์เชาวลิตถามคุณแม่ว่าต้องการพระสงฆ์ที่จะมาสวดพระพุทธรูปในวันนั้นจะให้นิมนต์ที่วัดไหน ปรากฏว่าคุณแม่ต้องการให้นิมนต์พระสงฆ์ ได้แก่ พระธรรมเมธาภรณ์ (พระมหาอัมพร), พระปริยัติกวี (พระมหาประสงค์) พระพระครูวินัยธร (วันชัย) จากวัดราชบพิตรสถิตมหาสีมาราม

ชีวิตในวาระสุดท้ายของคุณแม่ทองย้อย

หลังจากสามี (คุณพ่อฉันท) ได้เสียชีวิตลง เมื่อ ๒ มิ.ย. ๓๖ เป็นต้นมา ท่านได้มาอยู่ดูแลหลาน ๆ ที่บ้านของกระผมตั้งแต่ปี ๓๗ จนถึงปี ๔๑ รวมระยะเวลา ๔ ปีเต็ม อีกทั้งท่านก็ยังเป็นผู้ช่วยเหลือกิจการในบ้านและงานครัว คุณแม่ได้แนะนำสั่งสอนการทำอาหารเป็นประจำให้กับเด็กที่รับใช้ในบ้านชื่อเตี้ย จนสามารถทำอาหารได้บ้าง คุณแม่มีโรคประจำตัวคือ โรคความดันและเบาหวาน ต้องกินยาควบคุมมาเป็นเวลาหลายปี แต่ยังไปงานสังคม พบปะเพื่อนฝูง ญาติ อยู่เสมอ เมื่อเข้าสู่วัยชราภาพ อายุ ๘๕ ย่างเข้า ๘๖ ปี ก็ได้เด็กรับใช้คนนี้ช่วยพยุงเข้าห้องน้ำ เมื่อโรคได้กำเริบขึ้นและอาการทรุดลงเรื่อย ๆ พาไปหาหมอแต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ วาระสุดท้ายก็ต้องจากไปอย่างไม่มีวันกลับ ซึ่งเป็นไปตามกฎแห่งกรรม เกิดแก่ เจ็บ ตาย เป็นสิ่งที่หนีไม่พ้น บรรดามิตรสหายลูกหลานก็ได้ดำเนินการไปตามประเพณี ได้นำเงินที่ได้จากการร่วมทำบุญแบ่งเข้ามูลนิธิและบำรุงพระพุทธศาสนา พร้อมตั้งจิตอธิษฐานให้คุณแม่จงไปสู่สุคติ ด้วยผลบุญที่ทำไป ขอให้ลูกหลานจงอยู่อย่างมีความสุข เหตุการณ์ได้ผ่านไปเป็นปกติไม่ปรากฏวิเวกล่วงหน้าให้รู้ว่า อะไรจะเกิดขึ้นในบ้านที่เคยอยู่ จู่ ๆ ก็เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ดังกล่าวขึ้น กระผมได้รายงานเหตุการณ์ให้หลวงลุงช่วยประมาณ ๒ ครั้ง (๒๙ ม.ค. ๔๒ และ ๘ มี.ค. ๔๒) เหตุการณ์ต่าง ๆ ผ่อนคลายลงมาตามลำดับ ซึ่งพอจะสรุปให้ทราบดังต่อไปนี้

เหตุการณ์ครั้งที่ ๑ วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ ม.ค. ๔๒ มิใช่เป็นความฝันแต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนกลางคืนซึ่งเราทุกคน หมายถึงกระผม ภริยา และลูก ๆ ยังไม่หลับ เพราะเตรียมให้ลูกดูหนังสื่อบอกไล่ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ – ๒๑.๐๐ น. ก็มีกลิ่นตัวของคุณแม่ทองย้อยลอยโชยมาอยู่บริเวณหน้าห้องนอน กระผมเลยบอกอาจารย์วัลย์พร้อมด้วย ด.ญ. เพ็ญจันทร์ ออกมานั่งคุกเข่าหน้าห้องนอน กระผมก็พนมมือเริ่มกล่าวคำพูดลอย ๆ ขึ้นมาว่า คุณแม่ครับ กระผมทราบว่าคุณแม่มา กระผมหวังว่าคงจะได้รับของที่กระผมทำบุญไป และขอให้คุณแม่มีความสุขกายและใจในกายทิพย์ อาจารย์วัลย์ก็กล่าวในใจ บอกคุณแม่ว่า ดีมากแล้ว ขอเชิญคุณแม่ไปนอนพักผ่านในห้องนอนของคุณแม่ข้างล่าง หลังจากนั้นกลิ่นตัวคุณแม่ก็หายไปอยู่ในห้องนอนคุณแม่ข้างล่าง ภริยากระผมจึงได้ตะโกนถามเด็กรับใช้ว่า ช่วยดูซิคุณแม่ยายอยู่ในห้องหรือยัง เด็กเข้าไปดูก็พบว่าคุณแม่ยายอยู่ในห้องนอนเรียบร้อย ก็ตอบกลับไปว่าอยู่เรียบร้อยแล้ว

เหตุการณ์ครั้งที่ ๒ ตอนกลางวันของวันที่ ๒๒ ม.ค. ๔๒ เด็กรับใช้ได้นอนหลับ ฝันว่าคุณยายมาฝากบอกขอบคุณผู้พันและอาจารย์วัลย์ และบอกสั่งให้หลาน ๆ ทั้ง ๒ คน ให้ตั้งใจเรียนหนังสือ และในช่วงตอนเย็นเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. เด็กรับใช้ได้กลิ่นตัวคุณแม่ยาย

ที่เก้าอี้หนึ่งและกลิ้งในห้องนอนแรงมาก จึงได้บอกว่าวันนี้ผู้พัน และอาจารย์วัลย์ รุ่ง และ นท ไปชมคอนเสิร์ตที่หอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเมื่อผู้พันและอาจารย์วัลย์ถึงบ้านเรียบร้อยแล้ว เด็กรับใช้ก็รายงานให้ทราบ

เหตุการณ์ครั้งที่ ๓ เวลาประมาณ ๐๔.๐๐ น. ของวันที่ ๒๕ ม.ค. ๔๒ กระทบได้ฝันว่าดวงวิญญาณของคุณแม่ทองย้อยเดินเข้ามาในห้องนอนของกระทบ และถือถุงเสื้อผ้าเข้ามาด้วย ๒ ถุง มากองที่ฝาผนังด้านในห้องนอนของกระทบ ในฝันผมกำลังนอนอยู่บนที่นอน คุณแม่พูดว่าอย่างนี้ว่าแม่จะเข้ามาในห้องนอนไม่ได้นะ พูดเสร็จแล้วก็เอามือยาวจะมาบีบคอกระทบ กระทบตั้งสติได้โดยใช้คาถาของหลวงลุงจรัญแม่เมตตาไป ทันใดนั้นดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยก็ดึงมือกลับแล้วหันหลังกลับออกไปนอกประตูห้องนอน ตรงไปที่ห้องน้ำข้างบนเสร็จแล้วก็เดินออกจากห้องน้ำใหม่ และเป็นเวลาเดียวกันที่เห็นเด็กรับใช้เดินขึ้นมาข้างบนคุณแม่กลายเป็นผู้หญิงสาวเข้ามาในห้องนอนของกระทบใหม่อีกพร้อมด้วยอารมณ์ดีไม่โกรธกระทบเลยแม่เมตตาไปอีกครั้งก็พอติดใจตื่น จากเหตุการณ์ที่ฝันในครั้งนี้ กระทบมีความคิดว่าดวงวิญญาณของคุณแม่คงจะอยู่ที่บ้าน และมีความปรารถนาที่จะได้เสื้อผ้าใส่แน่ วันนั้นกระทบก็นำอาการไปถวายพระที่วัดเบญจมบพิตร กทม. และเรียนปรึกษากับพระสงฆ์ ท่านได้ให้คำปรึกษาและแนะนำให้ทำสังฆทานพร้อมสร้างพระพุทธรูป กระทบจึงซื้อเครื่องสังฆทานดังกล่าวจากร้านค้า สหกรณ์พัฒนามาทำในวันเดียวกัน เสร็จแล้วก็เดินทางไปหาอาจารย์วัลย์ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้มีโอกาสพบกับอาจารย์ชาวลิตผู้สามารถเข้าถึงดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยได้ สอบถามก็ได้ทราบว่าคุณแม่มีความหวังใยรักใคร่อาจารย์วัลย์และหวังใยหลาน ๆ คือ ด.ญ.เพ็ญจันทร์ (รุ่ง) และ ด.ช.โกศล (นท) ตลอดจนได้บอกถึงเหตุการณ์ให้ทราบล่วงหน้าว่า อาจารย์วัลย์จะป่วยไม่สบาย หลานชายจะทำเรื่องเดือดร้อน จะทำเพื่อนถึงกับเลือดตกยางออก ทำให้อาจจะเกิดผิดใจกันระหว่างพ่อกับแม่ได้ จะต้องทะเลาะกันอย่างรุนแรงได้ ทางอาจารย์ชาวลิตได้ให้กระทบและภริยาไปขอต่อองค์พระอินทร์ ที่บริเวณอมรินทร์พลาซ่า จะมีรูปองค์พระอินทร์อยู่ให้ไปขอพรจากพระองค์ท่านโดยด่วน กระทบกับอาจารย์วัลย์ก็เลยไปขอพรท่าน เพื่อให้ดูแลเด็กชายโกศลให้ว่านอนสอนง่าย และเชื่อฟังพ่อแม่เป็นที่เรียบร้อย เมื่อวันที่ ๒๕ ม.ค. ๔๒ และอาจารย์ชาวลิต ได้ส่งกระแสดิจิทัลให้ดวงวิญญาณคุณแม่ลดแรงกดดันที่รุนแรงลงได้ระยะหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามกระทบก็ไม่ต้องการให้คุณแม่มีความหวังใยติดติดกับครอบครัวของกระทบมากเกินไป เนื่องจากอยู่กับคนละภพแล้ว กระทบต้องการให้ดวงวิญญาณของคุณแม่พร้อมที่จะไปอยู่ในที่ซึ่งควรจะไป กระทบจึงได้เขียนจดหมายขึ้นกราบนมัสการหลวงลุง จรัญ ขอความเมตตาจากท่านประสงค์จะขอให้ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยได้ไปปฏิบัติกรรม ก่อนที่จากไปสู่โลกแห่ง

วิญญาณสภาวะใหม่ที่สูงขึ้น เพื่อให้จะให้ดวงวิญญาณของคุณแม่ทองย้อยหลุดพ้นจากสิ่ง
ห่วงใย ไม่ต้องยึดติดสิ่งต่าง ๆ ให้ละวางเสียที

วันที่ ๒๕ ม.ค. ๔๒ กระทบได้ทำบุญโดยนำอาหารไปถวายเพลพระสงฆ์ที่กุฏิ ๓๒ วัด
เบญจมพิตร (ทั้งอาหารคาวหวานมีทุเรียนด้วย) พอตอนกลางคืนที่บ้านของกระทบ เวลา
ประมาณ ๒๐.๐๐ – ๒๑.๐๐ น. ก็ได้กลิ่นทุเรียนหอมทั้งห้องนอน (เป็นห้องที่ใช้แต่งตัวไป
ทำงานและอยู่ตรงกับห้องนอนคุณแม่เมื่อมีชีวิตรอยู่) ก็แสดงว่าคุณแม่ได้รับของทำบุญทุก
อย่างที่กระทบทำไปแล้ว เพื่อความแน่ใจว่าใช่หรือไม่ กระทบจึงไปเรียกอาจารย์วัลย์มา
รับทราบกลิ่น ซึ่งอาจารย์วัลย์ก็ยอมรับว่าใช่แน่นอน ได้กลิ่นเหมือนกันคือกลิ่นทุเรียน เป็น
กลิ่นที่แสดงว่าคุณแม่ดวงวิญญาณของคุณแม่อยู่ในบ้าน ๒๙๖/๑ ซอยวิภาวดี ๔๒ ตลอดเวลาอย่าง
แน่นอน เพราะขณะยังมีชีวิตรอยู่คุณแม่ชอบทุเรียนมาก

เหตุการณ์ครั้งที่ ๔ วันพฤหัสบดีที่ ๔ ก.พ. ๔๒ ได้มีสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้านคือ ตอนเช้า
ประตูห้องน้ำเปิด ที่ห้องนอนคุณแม่ทองย้อย มีไฟเปิดอยู่ มีคนใช้ผ้าขนหนูถูตัวและแขวน
เอาไว้ กระทบและอาจารย์วัลย์ได้สอบถามเด็กเตี้ยว่ามีใครใช้ เตี้ยบอกว่าไม่มีใครใช้ กระทบ
และอาจารย์เข้าใจและทราบดีว่าน่าจะเป็นคุณแม่แน่นอน ต้องการจะแสดงให้รู้ว่า อยู่ที่บ้าน
ไม่ได้ไปที่ไหน

เหตุการณ์ครั้งที่ ๕ วันเสาร์ที่ ๖ ก.พ. ๔๒ เช้าวันนี้อาจารย์วัลย์ได้ทำบุญตักบาตร
ตอนเช้า ปรากฏว่าตอนเวลา ๒๐.๐๐ น. ได้กลิ่นอาหารในห้องนอน เป็นกลิ่นอาหารที่ผัด มี
เครื่องแกง ก็เลยบอกอาจารย์วัลย์ให้ไปทดสอบกลิ่น ก็พบว่าได้กลิ่นเช่นเดียวกันและในวัน
เดียวกันนี้เมื่อเวลาเที่ยงคืน เด็กเตี้ยได้เข้าห้องนอนของเขา (ห้องนอนของเด็กเตี้ยอยู่หน้า
ห้องอาหาร) ได้ยินเสียงคุณแม่ทองย้อยเดินมาที่ห้องทานข้าว เลื่อนเก้าอี้และกลับไปห้องน้ำ
และออกไปห้องครัวข้างนอก

เหตุการณ์ครั้งที่ ๖ วันอาทิตย์ที่ ๗ ก.พ. ๔๒ เวลา ๒๒.๐๐ – ๒๒.๕๐ น. กระทบ
เข้าไปในห้องนอนข้างบน มีกลิ่นดอกไม้แห้งในห้องนอน แสดงให้ทราบว่าคุณแม่อยู่ที่บ้าน

เหตุการณ์ครั้งที่ ๗ เช้าวันจันทร์ที่ ๘ ก.พ. ๔๒ กระทบและอาจารย์วัลย์นอนตื่นสาย
ซึ่งเดิมเคยตื่นนอน ๐๕.๐๐ น. ของทุกวัน แต่วันนี้ตื่นนอน ๐๖.๐๐ น. ผิดเวลาไป กระทบได้
ยินเสียงมีคนทุบประตูหน้าห้องนอนเสียงดัง และมีเสียงเรียกว่า “กบ-วัลย์ สายแล้ว ตื่น ๆ”
กระทบตกใจตื่นขึ้นมา จำได้ว่าเป็นเสียงคุณแม่ทองย้อย เกรงว่าจะไปไม่ทันทำงาน จึงแยกรถ
กันไปคนละคัน ก็แสดงว่า คุณแม่ทองย้อยท่านเป็นห่วงคอยดูแลกระทบและครอบครัว

เหตุการณ์ครั้งที่ ๘ วันอังคารที่ ๙ ก.พ. ๔๒ วันนี้อาจารย์วัลย์มอบให้กระทบนำ
อาหารไปใส่บาตรทำบุญให้คุณแม่ทองย้อย ที่วัดเบญจมพิตร นำไปมอบให้กุฏิ ๓๓ ของที่

ทำบุญ ก็มีข้าว ๒ ถุง ผัดผักถั่วลันเตา แกงปลาตุก ข้าวเหนียวมะม่วง น้ำฝรั่ง ตอนเย็นกลับมาถึงบ้านเด็กรับใช้รายงานว่า **ข้าวที่หุงไว้ไหม้หายไป** กระผม อาจารย์วัลย์ และลูก ๆ กลับมาก็อาบน้ำและรับประทานอาหาร **เมื่อเสร็จแล้วก็ขึ้นบนห้องนอน** กระผมก็เดินเข้าห้องแต่งตัว ได้กลิ่นหอมเหมือนดอกไม้ และกระผมก็ไปตามอาจารย์วัลย์มาดมกลิ่นปรากฏว่าได้กลิ่นหอมเช่นกัน

เหตุการณ์ครั้งที่ ๙ วันเสาร์ที่ ๑๓ ก.พ. ๔๒ เด็กรับใช้ได้ตื่นนอนเวลา ๐๕.๓๐ น. พอเปิดไฟและประตูบ้านก็พบสิ่งที่คาดไม่ถึงคือ **ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยนั่งหันหน้าไปทางหลังบ้าน**

เหตุการณ์ครั้งที่ ๑๐ วันอาทิตย์ที่ ๑๔ ก.พ. ๔๒ เป็นวันทำบุญครบ ๕๐ วัน ของการจากไปของคุณแม่ทองย้อย ที่วัดราชบพิตร ได้ทำอาหารที่คุณแม่ชอบทุก ๆ อย่าง เช่น น้ำยาไก่ แกงส้ม หมี่กรอบ หมูอบ ผัดผักรวมมิตร มีปลาสด ปลาแห้ง จากร้านในวัดอัมพวัน ๒ กก. ด้วย แกงมัสมั่น ผลไม้ก็มี แดงโม มะละกอ และทุเรียน ของหวานได้แก่ ไอศกรีมกะทิ วุ้นกะทิ และซ่าหริ่ม เวลา ๒๐.๒๐ น. กระผมได้เดินเข้าไปห้องแต่งตัวพบว่า **มีกลิ่นทุเรียนตามมาที่หน้าห้อง** จึงเรียกอาจารย์วัลย์ให้ไปทักคุณแม่ แล้วก็กล่าวคำพูดทักทายไปว่าไม่ต้องเป็นห่วง แล้วเชิญคุณแม่ไปนอนที่ห้องคุณแม่ ในเวลาเดียวกัน ด.ญ.เพ็ญจันทร์ (รุ่ง) กำลังแปรงฟันอยู่ที่ห้องน้ำใกล้บันได เห็นภาพคุณยายกำลังเดินเข้าห้องนอน

เหตุการณ์ครั้งที่ ๑๑ วันอาทิตย์ที่ ๒๑ ก.พ. ๔๒ กระผมได้ฝันเห็นไม้เท้าสีขาวและไม้เท้าของคุณแม่ทองย้อยวางคู่กัน ทั้ง ๆ ที่ไม้เท้าทั้งสอง กระผมและอาจารย์วัลย์นำไปถวายพระสงฆ์ที่โรงพยาบาลสงฆ์ ถนนพญาไท หลายวันแล้ว หลังจากคุณแม่ได้สิ้นบุญ วันนั้นเวลา ๒๒.๔๐ น. คุณแม่ทองย้อยได้ส่งกลิ่นตัวมาให้ทราบ ที่หน้าห้องนอนข้างบน กระผมต้องเรียกอาจารย์วัลย์และลูก ๆ มาพบหน้าห้องนอน พุดกับคุณแม่หลายครั้ง ไม่ยอมไปจนกระทั่งต้องพารุ่งออกมาพบอีกครั้ง และให้รุ่งพุดจากกับคุณยายและขอพรเนื่องจากวันนี้ (๒๒ ก.พ.) เป็นวันเกิดของรุ่ง เสร็จแล้วขอให้คุณยายไปนอน กลิ่นค่อย ๆ หายไป อาจารย์วัลย์ก็เลยตะโกนถามเด็กว่า **เตี้ยช่วยดูซิคุณยายอยู่ในห้องนอนหรือยัง** เด็กเตี้ยก็ดูในห้องนอนพบว่า **กลิ่นตัวของคุณยายอยู่ในห้องนอนแล้ว** จึงได้ขึ้นไปเรียนอาจารย์ว่าคุณยายอยู่ในห้องแล้ว

เหตุการณ์ครั้งที่ ๑๒ วันอังคารที่ ๒๓ ก.พ. ๔๒ วันนี้กระผมไปรับเงินบำนาญให้คุณพ่อ (พล.ต.วสันต์) น้ำตุ๋นและน้องแฮมม และนำมาให้ที่บ้านฝั่งธนบุรี พอขากลับมาทำงานเวลาประมาณเที่ยง ไม่ทราบมีอะไรจิตใจให้เลี้ยวรถไปวัดราชบพิตร เพื่อนิมนิตพระสงฆ์มาเจริญพระพุทธมนต์ที่บ้านในวันอาทิตย์ที่ ๒๘ มี.ค. ๔๒ เวลา ๐๖.๐๐ น. เมื่อถึงวัดราชบพิตร

ก็มีคนออกรถพอดี มีที่จอด เมื่อกระผมเดินลงจากรถเข้าประตูวัดราชบพิธ สิ่งที่กระผมไม่คาดมาก่อนก็เกิดขึ้น กล่าวคือ มีกลิ่นดอกไม้แห้งนำหน้ากระผมไปจนถึงกุฏิหลวงพี่จ้าย พระครูวินัยธร (วันชัย) พอผมรอสักครูก็พบท่านพระปริยัติกวี (พระมหาประสงค์) และพระครูวินัยธร (วันชัย) ซึ่งเดินกลับมาจากการรับกิจนิมนต์ ฉันทอาหารเพลนอกวัด ก็ได้พูดตกลงกันเรียบร้อย มอบให้หลวงพี่จ้ายเป็นผู้นิมนต์พระสงฆ์ ๙ รูป มาเจริญพุทธมนต์ที่บ้านกระผม ท่านบอกให้กลับไปก่อนจะส่งข่าวให้ทราบภายหลัง “คิดว่าพระสงฆ์คงไม่มีกิจนิมนต์” กระผมก็เดินทางกลับมีกลิ่นดอกไม้แห้งนำหน้าอีก แสดงว่าคุณแม่ทองย้อยมากับกระผมตลอดเวลา

เหตุการณ์ครั้งที่ ๑๓ วันอังคารที่ ๒๓ ก.พ. ๔๒ หลังจากเลิกทำงาน เวลา ๑๖.๓๐ น. ก็เดินทางจาก สปช.ทหารไปรับอาจารย์วัลย์และลูก ๆ ทั้ง ๒ คน ที่โรงเรียนสาธิตจุฬาย ก่อนขึ้นรถที่จอดอยู่บริเวณหน้า สปช.ทหาร เมื่อเปิดประตูกลิ่นดอกไม้แห้งหอมอยู่ในรถทั้ง ๆ ที่ในรถของกระผมไม่มีดอกไม้แห้งนำรถเลย จึงเกิดความสงสัยอยู่ในใจกลิ่นดอกไม้มาได้ อย่างไร คงมีใครอื่นนอกจากดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยที่มีความหวังใยและทราบว่ามีเรื่องเกิดขึ้นแน่นอนจึงได้ตามกระผมไปด้วย กระผมพยายามขับรถไปด้วยความระมัดระวังตลอดเส้นทางจนถึงจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเข้าไปในลานจอดรถบริเวณหน้าตึก ๖ ของคณะครุศาสตร์ กรผมเห็นที่จอดรถอยู่ทางขวามือว่างก็คิดว่าจะเข้าจอด และในเวลาเดียวกับอาจารย์จรรยาตรี มาติลกโกวิท เป็นอาจารย์ภาควิชาสารัตถศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังถอยรถยนต์ออกจากที่จอดรถเพื่อกลับบ้าน ส่วนผมก็ถอยรถเข้าที่จอด ดังนั้นรถทั้ง ๒ คัน จึงกำลังจะถอยมาหากัน คุณแม่ก็ตั้งใจให้ผู้ชายที่ยืนอยู่บริเวณนั้นเห็น แล้วมาเคาะประตูรถกระผมทำให้กระผมหยุดรถทันที รถเกือบจะชนกัน ห่างกันแค่คืบหนึ่งเท่านั้น นับว่าเหตุการณ์ครั้งนี้คุณแม่ช่วยไว้ทัน

เหตุการณ์ครั้งที่ ๑๔ วันพุธที่ ๒๔ ก.พ. ๔๒ เป็นวันโกน โดยปกติแล้ว เวลาดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยจะมาที่บ้านเวลา ๒๒.๔๐ น. หมาจะหอนจากปากทางเข้ามาจนถึงประตูบ้านเป็นระยะ ๆ ก็แสดงว่าดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยมาถึงบ้านแล้ว สำหรับวันนี้ พิเศษกว่าทุกวัน มาแบบเงียบแต่เวลาเดิมไม่เปลี่ยนแปลง คือ เวลา ๒๒.๔๐ น. กระผมก็ออกไปยืนตรงบันไดข้างบน กระผมก็ได้ยินเสียงเปิด-ปิดประตูห้องนอน จึงยืนนิ่งสักพักใหญ่ แล้วเช็ดว่าเด็กเตี้ยอยู่ที่ไหน จึงร้องตะโกนถามไป ก็ได้ยินเสียงตอบกลับว่า “หนูอยู่ข้างนอกค่ะ” ก็แสดงว่าที่ได้ยินเสียงดัง เปิด-ปิดประตูเมื่อสักครูบอกให้รู้ว่าดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยมาแล้วนั่นเอง พอตอนกลางคืนเด็กเตี้ยดูที่วี่อยู่ คุณแม่ทองย้อยก็ออกมาทักทายโดยเอามือตบที่ไหล่ แล้วได้ยินเสียงทิ้งตัวลงที่เบาะโซฟา และในวันนี้น้องนพได้ฝันตอนเช้า

มีวันอาทิตย์ที่ ๒๘ ก.พ. ๔๒ ว่าเห็นคุณยายมานั่งเล่นที่โซฟาข้างล่างและเรียกน้องนทไปหา นทก็เข้าไปไหว้คุณยายและพาพี่รุ่งไปหาคุณยาย รุ่งก็ตอบว่ารู้แล้วว่าคุณยายมา

เหตุการณ์ครั้งที่ ๑๕ วันพฤหัสบดีที่ ๔ มี.ค. ๔๒ เวลา ๐๑.๐๐ น. กระทบได้นอนหลับแล้วตั้งแต่ ๒๑.๐๐ น. อาจารย์วัลย์ได้นั่งทำงานอยู่ในห้องนอนคนเดียวยังไม่หลับ พอเวลาดังกล่าวกระทบมีความรู้สึกว่าได้ยินเสียงหมาหอนแต่ไม่ทราบเวลา กระทบครั้งแรกตื่น ตื่น กระทบมีความรู้สึกว่าดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยมาแน่นอน จึงเอ่ยปากไปว่าระวังคุณแม่จะมาหาคู่ อาจารย์วัลย์กำลังทำงานก็บอกว่า เอออย่างนั้นก็เก็บงานที่ทำและนอนดีกว่า เพียงไม่ถึง ๑๐ นาที อาจารย์วัลย์ร้องเสียงดังว่า คุณแม่มา กลัว ๆ พุดได้ ๒ คำตรงเข้ามา กอด เอาเข้ามากระทบหลังกระทบจนเจ็บ และจับกระทบขึ้นเขย่าทั้งตัว และมีน้ำเสียงที่สั่นกลัวกระทบจึงขอตัวไปเปิดไฟ อาจารย์วัลย์ก็ยังมากอดอยู่ กระทบก็บอกไปว่าให้แม่เมตตาไป คุณแม่ทองย้อยจะได้มีความสุข กระทบต้องแม่เมตตานำทางอาจารย์วัลย์ให้พุดตามโดยใช้คาถาของหลวงลุงจรัญแม่เมตตาไปให้ทำให้ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยได้ออกไปจากห้องนอน กระทบรู้ว่าไม่มีอะไร เจตนาต้องการมาหาเท่านั้น เพราะมีความรักและคิดถึงลูกและหลาน ๆ ๒ คน เพราะก่อนเสียชีวิตนั้นมีความผูกพันกันมาก ๆ

เหตุการณ์ครั้งที่ ๑๖ วันเสาร์ที่ ๖ มี.ค. ๔๒ เวลา ๒๒.๐๐ น. มีเสียงหมาหอนรับกันจากภายนอกบ้าน และในบ้านเป็นเวลาเดียวกันที่อาจารย์วัลย์ได้พาลูก ๆ ทั้ง ๒ คน ไปตีมนมก่อนนอน ซึ่งปฏิบัติเป็นประจำทุกวัน ขณะที่เดินลงบันไดมานั้น ได้กลิ่นทุเรียนหอมสวนทางขึ้นบันไดบ้านก่อนจะขึ้นข้างบน ซึ่งในวันนี้อาจารย์วัลย์ได้ทำบุญตักบาตรตอนเช้ามีทุเรียนใส่บาตรไปให้ ซึ่งเป็นของชอบของคุณแม่ ก็สรุปว่าคุณแม่ทองย้อยได้รับอันิสงส์ผลบุญเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านต้องการจะมาบอกและขอบคุณที่ทำบุญไปให้นั่นเอง

เหตุการณ์ครั้งที่ ๑๗ วันอาทิตย์ที่ ๗ มี.ค. ๔๒ เด็กรับใช้ได้ฝันว่าคุณยายได้พาเตี้ยขึ้นมาบนห้องนอนของกระทบและอาจารย์วัลย์ พอมาถึงหน้าประตูห้องคุณยายก็ยกมือไหว้หน้าประตูแล้วบอกว่าขอเข้าไปห้องลูกสาวหน่อย เสร็จแล้วคุณยายก็เดินเข้าไปผ่านประตูห้องนอน ปรากฏว่าโดนผลึกออกมาและล้มลงหน้าห้องนอน เด็กรับใช้จึงได้พุงคุณยายขึ้นและ พาลงมานอนที่ห้องนอนของคุณยาย คุณยายก็ร้องให้น้ำตาไหลเสียใจที่เข้าห้องนอนไม่ได้ คุณยายต้องการไปหาอาจารย์วัลย์และหลาน ๆ ด้วยความรัก สาเหตุที่ดวงวิญญาณคุณแม่เข้าไม่ได้ เพราะกระทบเอาผ้ายันต์ติดไว้ด้านในประตูหลังจากวันที่ ๔ มี.ค. ๔๒ เป็นต้นมา เพราะอาจารย์วัลย์และลูก ๆ กลัว

อนึ่ง ในคืนวันเดียวกันนี้ ลูกสาวของกระทบ (รุ่ง) ได้ฝันว่าคุณยายได้พยายามเข้ามาในห้องจนได้ แต่งกายชุดสีเขียวเป็นชุดที่ใส่ตอนรดน้ำศพถือกระบี่ และคุณยายก็ร้องให้

บอกว่าวันที่ ๓๑ มี.ค. ๕๒ ก็หันหลังกลับและหายไปเลย เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นเครื่องยืนยันว่า ตรงกับที่อาจารย์ชาวลิต ได้บอกไว้ เมื่อวันที่ ๒๕ มี.ค. ๕๒ ว่าคุณยายจะไปจากบ้านเลขที่ ๒๙๖/๑ นี้

เหตุการณ์ครั้งที่ ๑๘ วันจันทร์ที่ ๘ มี.ค. ๕๒ เวลา ๐๕.๓๐ น. อาจารย์วัลย์ได้ปลุก เต็มรับใช้ให้ลุกจากที่นอนข้างล่าง เด็กก็ลุกขึ้นตรงไปเปิดประตูออกไปข้างนอกบ้าน และคิดว่า จะตรงไปในห้องครัวเพื่ออุ่นอาหาร ทันใดนั้นเองเมื่อเปิดประตูเห็นคุณยาย นั่งเก้าอี้หัน หลังให้ เกิดอาการตกใจ จึงดึงประตูกลับมาตั้งหลัก เมื่อรวบรวมสติได้แล้วก็เปิดประตูออกไป พร้อมเปิดไฟนอนหน้าห้องครัว ภาพที่เห็นเป็นคุณยายตั้งกล่าวก็น่ากลัวไป เมื่อเต็มรับใช้ได้ เข้าไปในห้องครัวก็พบว่า ถ้วยชามมีการหายเข้าไปเก็บในที่เก็บชามทั้งหมด ทำให้เกิดอาการ ตกใจอีกครั้ง และมานั่งบ่นอยู่ในใจว่าถ้าหากผีมายุ่งเกี่ยวในเรื่องของคน เห็นทีจะอยู่ไม่ได้ ต้องขอลาออกจากบ้านนี้

พอเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. ของวันเดียวกัน เต็มรับใช้ทำความสะอาดตามที่อาจารย์ วัลย์สั่ง กำลังเช็ดถูทำความสะอาดผนังกำแพงบ้านอยู่ ไม่รู้ว่ามีอะไรมาดลใจทำให้เต็มรับใช้มี อาการง่วงนอนและหลับทันที ปรากฏว่าได้ฝันไปว่าคุณยายทองย้อยที่พูดกับเตี้ยว่า **เอาผ้า ยันต์ออกได้หรือยัง** เตี้ยบอกว่าเอาออกไม่ได้เพราะอาจารย์วัลย์กลัวคุณยาย เมื่อคืนที่คุณ ยายเข้าไปหาอาจารย์วัลย์ อาจารย์ตกใจกระโดดเข้ามากอดผู้ฝัน ทำให้เข้ามาโดนกลางหลัง ของผู้ฝัน ผู้ฝันเลยจับตัว คุณยาย (แต่งกายชุดสีขาว) เลยบอกเต็มรับใช้ว่าเอาเถอะไม่ เป็นไร เตี้ยฉันจะไปปฏิบัติธรรมจะไปบวชชีพร้าหมณ์ **พอทำบุญบ้านแล้วฉันก็ไปแล้วไม่ ต้องกลัว** ต่อมาคุณยายได้พูดว่า เตี้ยเธอเปิดน้ำทิ้งไว้ น้ำจะท่วม เตี้ยเธอปิดน้ำเสียนะ คุณ ยายพูดเสร็จก็ลุกขึ้นเดินออกจากบ้านเต็มรับใช้ได้เห็นว่ามีเด็กสาวมารับคุณยายไปปฏิบัติ ธรรมด้วย ๒ คน แต่งกายชุดสีขาว ขณะที่เด็กเตี้ยมาส่งยายที่ประตู คุณยายก็ถาม เมื่อเข้า เธอบ่นว่าจะไม่อยู่ที่นี้แล้วใช่ไหม ฉันรู้เพราะตอนที่เธอบ่นอยู่นั้น ฉันอยู่ใกล้ ๆ เธอ ก่อนไป คุณยายได้บอกเตี้ยให้บอกลุงว่าเขาจะโชคดีวันนี้ พอกระผมและอาจารย์วัลย์และลูก ๆ ๒ คน กลับมาจากโรงเรียนเต็มรับใช้ก็มาบอกให้ทุกคนรับทราบ โดยเฉพาะลุง คุณยายสั่งพิเศษว่า น้องลุงจะโชคดีวันนี้ ปรากฏว่าน้องลุงรับทราบผลการสอบ ๒ วิชา ได้แก่ วิชาเลข และวิชา สปช. ว่าสอบได้คะแนนเต็ม ซึ่งดูแล้วก็ตรงตามที่คุณแม่ทองย้อยบอกทุกประการ

จากความรักความห่วงใยของดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยที่มีต่อลูกสาวและหลาน ๆ ทุกคนทำให้ดวงวิญญาณของท่านไม่หลุดพ้น ก็จะเป็นการใช้กรรมและอาจจะได้รับการ ลงโทษจากเบื้องบน ซึ่งกระผมได้เคยรับทราบจากการบอกเล่าของพระเดชพระคุณหลวง พ้อจริญ วัดอัมพวัน จ. สิงห์บุรี ถึงดวงวิญญาณของแม่กาหลง จากหนังสือกฎแห่งกรรมเล่ม

๒ เมื่อครั้งที่หลวงลุงไปซื้อบ้านที่ผู้ใหญ่บ้านแนะนำมาทำโรงครัววัดอัมพวัน ดวงวิญญาณของแม่กาหลง ก็ยังคงอยู่ที่บ้านและไม่จากไปจากเรือนเลย จนกระทั่งวันหนึ่งดวงวิญญาณแม่กาหลงมาเข้าแม่บุญชู สามี่ชื่อนายสงวน ศรีพวงวงษ์ เป็นภารโรง โรงเรียนวัดอัมพวันที่ขอแรงมาช่วยทำครัวเลี้ยงพระสงฆ์ จึงทราบข่าว ชอบชอบกระเทียมไปบ้าน หมูเหลือ ปลาเหลือ จากทำถวายพระก็เอาไป ดวงวิญญาณแม่กาหลงทนไม่ไหว จึงแสดงให้หลวงพ่ोजรรูญได้ทราบและยังได้เล่าเรื่องในอดีต ซึ่งท่านจะหาอ่านเรื่องนี้ได้ในหนังสือกฎแห่งกรรมเล่ม ๒ หน้า ๓๑ ที่สำคัญที่จะขอกล่าวก็คือ เมื่อวิญญาณออกจากร่างไป ก็ยังมีอำนาจโลภหวังใยสมบัติหวังใยสามี่ จึงผูกคอตายทำให้เป็นเปรตอยู่ในเรือนหลังนี้ ต่อมาหลวงลุงชวนวิญญาณของแม่กาหลงอยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จนสำเร็จพ้นจากเปรตไปเป็นเทพในที่สุด

ด้วยความรักและเคารพแต่ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยซึ่งไม่ปรารถนาจะให้ดวงวิญญาณคุณแม่ไปทางที่ไม่ดี (เป็นสัมภเวสี) และมีความสงบตลอดจนพ้นต่อสิ่งผูกพันทุกอย่างที่เป็นอยู่ เพื่อเริ่มต้นให้ดวงวิญญาณของคุณแม่ทองย้อยไปสู่สุคติ กระผมจึงเขียนจดหมายมาหาหลวงลุงจรรูญ วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ๒ ครั้ง คือวันที่ ๒๙ มี.ค. ๕๒ และ ๘ มี.ค. ๕๒ โดยส่งโทรสาร (๐๓๖) ๕๙๙๑๕๙ เวลา ๐๙.๓๐ น. เพื่อต้องการจะให้ดวงวิญญาณของคุณแม่ทองย้อยไปปฏิบัติธรรมและเกิดความสงบสุข ไม่เกิดความกังวลวุ่นวายในจิตใจแห่งดวงวิญญาณของท่าน ดังนั้นในวันจันทร์ที่ ๘ มี.ค. ๕๒ ทำให้ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยตัดสินใจไปบวชชีพรหมณ์ เวลา ๑๒.๐๐ น. และได้กลับมาบ้านเมื่อวันจันทร์ที่ ๑๕ มี.ค. ๕๒ เวลา ๑๒.๐๐ น.

นับว่าหลวงลุงจรรูญได้ให้ความกรุณากับกระผมมาก กระผมได้เฝ้าสังเกตอาการหลังจากกลับมาที่บ้านได้ ๕ วัน อาการของดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยสงบลงไม่กระวนกระวายใจ ไม่ส่งกลิ่น รูป และเสียงให้กับใคร ๆ ได้ยินหรือเห็น แต่สำหรับกระผมนั้นทราบถึงความต้องการที่ดวงวิญญาณจะให้ทำบุญไปให้ อาทิเช่น ขณะที่กระผมสวดมนต์อยู่ที่ห้องพระเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๑๘ มี.ค. ๕๒ เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. ก็ได้กลิ่นหอมของไก่จืดตรงที่กระผมนั่งสวดมนต์ กระผมก็ทราบทันทีว่าดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยต้องการให้ทำบุญไปให้ ท่านจึงขอมมา

เหตุการณ์ครั้งที่ ๑๙ ได้เกิดขึ้นในวันพุธที่ ๑๐ มี.ค. ๕๒ หลังจากที่เติกรับใช้ตื่นนอนตอนเช้า เวลา ๐๕.๓๐ น. ก็เข้าห้องน้ำข้างล่างที่อยู่ข้าง ๆ ห้องครัว พบว่าน้ำที่ใช้อาบน้ำซึ่งเมื่อคืนเหลือเกินครึ่งถัง แต่พอมาดูตอนเช้าปรากฏว่าไม่มีน้ำเหลืออยู่ในถังแล้ว กระผมก็เลยพูดกับเติกรับใช้ว่าสงสัยถังน้ำรั่วก็ได้ แต่เติกรับใช้ก็ยืนยันว่ามีอยู่ครึ่งถัง กระผมเลยบอกว่าจะแกะไม่ต้องพูด

เหตุการณ์ครั้งที่ ๒๐ เป็นความฝันที่เกิดขึ้นกับ ด.ญ.เพ็ญจันทร์ (รุ่ง) เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๔ มี.ค. ๔๒ ตอนกลางคืน ช่วงเวลา ๐๓.๐๐-๐๔.๐๐ น. รุ่งฝันเห็นพ่อและแม่หนีขึ้นข้างบนบ้าน รุ่งเหลือบไปเห็นคุณยายหนึ่งที่โซฟา ก็บอกน้องนทว่าคุณยายมาแล้ว น้องนทกับพี่รุ่งก็ไปสวัสดีคุณยาย รุ่งถามคุณยายว่ากล่องอะไรอยู่ที่ข้างหลัง คุณยายบอกว่ากล่องใส่อาหาร แล้วคุณยายก็หยิบขึ้นมาเปิดฝากล่อง รุ่งถามคุณยายว่าเป็นอะไร คุณยายบอกว่าเป็นปลาเล็กปลาน้อย คุณยายให้หนทและรุ่งรับประทาน รุ่งถามคุณยายว่าชอบหรือไม่ คุณยายบอกว่าชอบ และรุ่งถามว่าประตูห้องนอนเปิดทำไมไม่ปิด รุ่งก็ยื่นหน้าไปดู รุ่งเห็นคุณยายเก็บของหมดเลย คุณยายเก็บผ้าห่ม ๒ ผืน นาฬิกา ไฟฉาย วิทยุ และไม่เท่าที่พึงผาผนังอยู่ คุณยายก็เก็บทั้งหมดเหมือนคุณยายจะบอกว่าจะไปในวันที่ ๓๑ มี.ค. ๔๒ จะเอาคนมาช่วยถือของด้วยเป็นผู้หญิง รุ่งถามคุณยายว่าใคร คุณยายตอบไปว่าอย่ารู้เลย แล้วรุ่งก็ตกใจตื่น

เหตุการณ์ครั้งที่ ๒๑ วันจันทร์ที่ ๑๕ มี.ค. ๔๒ เป็นวันที่ลูก ๆ ๒ คน ปิดเทอมวันแรกอยู่บ้านกับเต็กรับใช้ รุ่งกับนทเล่นอยู่ข้างบนห้องนอนจนถึงเวลา ๑๒.๐๐ น. ไม่ยอมลงมารับประทานข้าว ในเวลาเดียวกันที่เต็กรับใช้กำลังรีดผ้า ได้ยินเสียงคุณยายสั่งในหูให้รีบขึ้นไปดูเด็ก ๆ ที่อยู่ข้างบนให้ลงมารับประทานข้าวเที่ยงได้แล้ว ขณะนี้เด็ก ๆ เล่นบนห้องนอนเลอะเทอะแล้วให้รีบไป เตี้ยกรับปากคุณยายไปนำตัวเด็ก ๆ ลงมา และก็เห็นที่นอนเลอะเทอะจริง ๆ ตรงกับที่คุณยายบอกทุกประการ และในวันนี้อาจารย์วัลย์มีโอกาสดำเนินการกับลูกศิษย์นักศึกษาปริญญาโท ชื่อเซาวลิต สุไลมานดี บอกว่า คุณแม่ได้กลับจากการปฏิบัติธรรมแล้ว เมื่อตอน ๑๒.๐๐ น. แต่ไม่แสดงตนเพราะเชื่อฟังกรรมที่ขอร้องไว้

กระผมต้องขอกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงลุงจรัญ หรือท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล (จรัญ จิตฺตมฺโม) เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี รองเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี ที่ให้ความกรุณากระผมมาโดยตลอด ตั้งแต่กระผมเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตั้งแต่ปี ๒๕๐๙ ในขณะนั้นศึกษาอยู่ที่โรงเรียนอานวยศิลป์ กทม. ในการปฏิบัติตนเพื่อให้เรียนหนังสือได้ดี โดยใช้การปฏิบัติกรรมฐานช่วยให้เกิดสมาธิในการดูหนังสือ ทำให้จำได้แม่นยำ จนกระผมได้เข้าเป็นนักเรียนเตรียมทหารในปี ๑๓ ท่านหลวงลุงจรัญก็ยังให้ความกรุณากระผมเหมือนเดิม ใน การอบรมสั่งสอนการปฏิบัติธรรม จนออกรับราชการในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ เป็นว่าที่ร้อยตรี ท่านหลวงลุงก็ยังดูแลกระผม ช่วยเป็นภาระในการอุปสมบทใน พ.ศ. ๒๕๒๔ มีความเจริญก้าวหน้าในราชการ ได้รับยศ พ.อ. และได้ตำแหน่ง พ.อ.(พิเศษ) ในปัจจุบันหลวงลุงยังคงให้ความกรุณาช่วยเหลือกระผมมาตลอด เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๓ มี.ค. ๔๒ หลวงลุงได้ช่วยเหลือมอบเหรียญของท่านให้ ๓๐๐ เหรียญ และหนังสือสวดมนต์อีก ๓๐๐ เล่ม นับได้ว่าท่านเจ้าคุณ (หลวงลุง) ได้เมตตากรุณาเสียสละช่วยเหลือในยามยาก

เปรียบเสมือนสายฝนโปรยปรายคลายความร้อนนำความชุ่มฉ่ำลงสู่ดวงใจของกระผมและครอบครัว จึงไม่มีวันลืมนั่นไปได้เลย

เพื่อรับรู้โลกแห่งดวงวิญญาณที่เร้นลับมีจริง กระผมจึงเขียนเรื่องนี้เพื่อเผยแพร่สนับสนุนกฎแห่งกรรมตามที่ประสมมาตามความเป็นจริง มีพยานรู้เห็น ขอให้ท่านผู้รู้ได้รับไว้พิจารณาด้วย ถึงแม้เรื่องจะยาวไปบ้าง กระผมต้องขอภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สุดท้ายนี้ กระผมขอถือโอกาสอำนวยพรในวันคล้ายวันเกิดที่จะเวียนมาบรรจบครบรอบในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๒ นี้ ขออำนาจบารมีพระสยามเทวาธิราชและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายได้โปรดประทานพรอภิบาลรักษาพระเดชพระคุณหลวงลุงจรัญ ให้ปราศจากทุกข์ ประสบความผาสุกไร้หมู่มารผจญ และความสำเร็จตามที่ท่านปรารถนาทุกประการเทอญ...